

अहंकारलक्षणोदेहादिसंनिकर्षएवसंसारालंबनमित्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां दर्शयति शोकेति सुषुप्त्यादौ तेषामदर्शनात् अहंसुखीतिवच्चैतन्यंसुखीति प्रतीत्यभावाच्च दृश्यत्वाच्च सुखादीनां कृशत्वादिवत् द्रष्टृधर्मत्वानुपपत्तेरिति भावः ॥ १५ ॥ ननु यद्यहंकारस्य संसारस्तर्हि मुक्तिरपितस्यैवेति मुक्तावहं कारावशेषः प्रसज्येत तत्राह देहेति देहादिष्वभिमानो यस्य सः आत्मैव तेषामंतर्हितो जीवः अतएव गुणकर्ममयी मूर्तिर्यस्य सः एवं च सूक्ष्मोपाधिभिर्बहुधेव सूत्रादिशब्दैर्गीतः संसारे परमेश्वराधीनः सर्वतोधावति अतो नायं दोष इति भावः ॥ १६ ॥ तदेवमहंकारकृतं बंधमुपपाद्येदानीं ज्ञानेन तन्निवृत्तौ मुक्तिरित्याह अमूलमिति वस्तुतो मूलशून्यम् अज्ञानतस्तु बहुभीरूपैः देवादिशरीरैरूपितं प्रकाशितमैन्द्रजालिकतुल्यमिति वा किंतु तदाह मन इति मन आदीनां द्वंद्वः यद्वा मन आदिषु क्रियत इति कर्म अहंकरणं गुरोरुपासनया निशितेन तीक्ष्णेन ज्ञानखड्गेन छित्वा ॥ १७ ॥ तदेव ज्ञानं स्वरूपसाधनफलैर्निरूपयति ज्ञानमिति विवेको ज्ञानं साधनान्याह निगमो वेदः तपः स्वधर्मः प्रत्यक्षं स्वानुभवः ऐतिह्यमुपदेशः अनुमानं तर्कः फलमाह आद्यंतयोर्य

शोकहर्षभयक्रोधलोभमोहस्पृहादयः ॥ अहंकारस्य दृश्यं ते जन्ममृत्युश्चनात्मनः ॥ १५ ॥ देहेंद्रियप्राणमनोभिमानोजीवोऽतरात्मा गुणकर्ममूर्तिः ॥ सूत्रं महानित्युरुधेव गीतः संसारआधावतिकालतंत्रः ॥ १६ ॥ अमूलमेतद्बहुरूपरूपितं मनोवचः प्राणशरीरकर्म ॥ ज्ञानासिनोपासनया शितेन छित्वा पुनर्गां विचरत्यतृष्णः ॥ १७ ॥ ज्ञानं विवेको निगमस्तपश्च प्रत्यक्षमैतिह्यमथानुमानम् ॥ आद्यंतयोरस्य यदेव केवलं कालश्च हेतुश्च तदेव मध्ये व्यवहार्यमाणं नानापदेशैरहमस्य तद्वत् ॥ १९ ॥

दस्य जगतः मध्ये पिते देवकेवलं न तु जगदिति किंतु कालः कलयति प्रकाशयति यः तथा हेतुः कारणं च यत्तदेव एतदुक्तं भवति यदस्य विश्वस्य कारणं प्रकाशकं च ब्रह्मतदात्मकमेवैतत् न ततः पृथगित्येवं निश्चयकत्वे निगमादिसाधनैर्जायते यो विवेकः तज्ज्ञानमिति ॥ १८ ॥ तत्र नानाभेदव्यवहारालंबनस्यापि विश्वस्य कारणमात्रात्मकत्वं सदृष्टांतमाह यथेति स्वरूपं सुषुप्तकुंडलादिरूपेण विरचितं यद्विरण्यम् कीदृशम् हिरण्यस्य कुंडलादेरुत्पत्तेः पुरस्तान्नाशाच्च पश्चाद्यदस्ति कटककुंडलमित्यादि नानाव्यपदेशैर्व्यवहारं प्राप्यमाणमपितदेव यथा तद्वदस्य विश्वस्य कारणभूतोहमेव नानाव्यवहारालंबनं न तु मत्तः पृथग्विश्वमिति ॥ १९ ॥